

A megfeszített **Krisztus** diadala

Tanítványaival fogyasztotta el a húsvéti bárányt. Szerette az övéit, örült mikor velük lehetett. De közeledett a sötétség órája. A Gecsemáné kertben tanítványait arra kérte, maradjanak mellette, vigyázzanak, imádkozzanak. Haláltusájában vért verítékeztve mondta: „*Atyám, ha lehet, míveljék el tőlem e pohár.*”. A tanítványok elaludtak, Jézus magára maradt. Elfogatásakor, a fegyvereseket látva elfutottak, magára hagyták a Mestert.

A megfeszített Krisztus diadalmaskodott a magány felett. A kereszten elhangzott a világmindenség legfájdalmasabb kiáltása: „*En Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?*”. Bűneim és bűneid miatt. Az emberiség bűnterhét magára véve, az Atya magára hagyta, de ő győzött. Legyen ez bátorítás, és vigasztalás a magányosok számára.

Töviskoronát tettek a fejére, nádszálat a kezébe, bíborpalástot a vállára, térdet hajtva előtte kigúnyolták. Szemeit betakarva, arcul csapdosva mondták: „*Prófétáld meg, ki az, aki téged ver?*”

A megfeszített Krisztus diadalmaskodott a csúfolkodó világ felett.

A világ e tekintetben semmit sem változott, ma is kigúnyolja azokat, akik a Megváltót hűségesen követik. Legyen ez új erő forrása, megújító vigasz Jézus Krisztus tanítványainak, amikor valamilyen formában a világ gúnyját, csúfolódását kell elszenvedniük.

Túrte a korbácsütéseket, a keresztre feszítés borzalmas kínjait. Azokért, akik mindezt rajta elkövették, így imádkozott: „*Atyám! bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek.*”

A megfeszített Krisztus diadalmaskodott a szenvedés felett. Napjainkban sok a lelki és testi megpróbáltatásban élő ember. Nem látnak kiutat, nem találják a megoldást. Sebei által az Úr Jézus gyógyulást hozott az emberiség minden bűnére, lelki-testi szenvedésre és erőtlenségre megoldást.

A megfeszített Krisztus diadalmaskodott a sötétség minden hatalma felett. Fényes délben elsötétült a nap. Délután három óráig sötétség borította a Golgota hegyét és környékét, ahol Megváltónk elszenvedte a sátán és a sötétség erőinek kegyetlen támadását.

Korunkban sokan vannak megkötözve bűnökben, láncokat csörgetnek. Bár vágnak szabadulni, de nem találják az útját. Jézus mondja: „*ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.*”

A megfeszített Krisztus diadalmaskodott a halál felett. A világ bűneiért vállalta a kereszthalált, értünk ürtette ki a keserű poharat. Atyjához így imádkozott: „*Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.*” És ezeket mondván kibocsájtotta lelkét, de harmadnap győztesen feltámadott!

„*Elvégeztetett!*” – Jézus Krisztus ajkáról hangzott a kereszten a győzelmi kiáltás. De a sír üres, feltámadott a halálból. Feltámadását angyalok hirdették, megjelent tanítványainak. Sok elhunyt szent életre kelt. Feltámadása után bementek Jeruzsálembe és sokaknak megjelentek, mint a Megváltó feltámadásának első gyümölcsei.

Sokan élnek a haláltól való félelemtől megkötözve, de nekünk teljes szabadulást hozott. Mi is feltámadunk, dicsőség Istennek!

KELEMEN SÁNDOR TOMI, Szalárd

Emléktábla, angol nyelvű felirattal, az Úr Jézus feltételezett sírhelyénél – a fotóhoz kapcsolódó élménybeszámoló a 15-16. oldalon.

Szolgálattevők konferenciája Nagyváradon

Március elsején, kellemes tavaszi időben, gyűltek össze a nagyváradi missziókerülethez tartozó gyülekezetek szolgálattevői a Nagyvárad Belvárosi imaházba, arra a konferenciára, amelynek témája: „*A szolgálattevő bibliatanulmányozása*” volt.

Az áhítatos Balogh Gábor diakónus és Elekes József lelkipásztor tartották, a 2Tim 3,14-17 alapján. Testvéreink buzdítottak az Igéért és a szolgálati lehetőségért való hálaadásra, de arra is, hogy ragaszkodjunk az Ige igazságaihoz, annak hirdetésekor és megélésében egyaránt.

Az előadásokat Hubert Imre lelkipásztor tartotta, a bibliatanulmányozás lépéseiről. A Bibliát nem elegendő felületesen olvasni, hanem alaposan meg kell ismerni, hogy annak igazságait helyesen tudjuk gyakorolni, és másoknak hirdetni.

Az Ige tanulmányozásának három lépéséről hallottunk. Először a meg-

figyelés kell megtörténjen, amikor a tanulmányozásra szánt szakasz hátterét, irodalmi stílusát, üzenetét, célját kutatjuk.

Aztán az értelmezés következik, amikor a bibliai író mondanivalójának a lényegét igyekszünk megérteni, és annak jelentőségét az eredeti hallgatóság számára. A harmadik lépés az alkalmazás, amikor a rég leírt Igének az üzenetét a jelenkorra alkalmazzuk. A bibliatanulmányozásnak a célja tehát az, hogy az Isten kijelentett akaratát kerüljön megvalósításra az ember életében.

Megfogalmazódott bennem néhány gondolat az elhangzottakkal kapcsolatban, amelyek mindenki számára hasznosak lehetnek:

- A Biblia Isten szava, örök életre vezető útmutatás, amihez tisztelettel és alázattal kell viszonyulni. A Biblia kell tekintély legyen fölöttünk, és nem fordítva.

- A felületes bibliatanulmányozás téves tanításhoz és életgyakorlathoz vezethet.

- Napjaink egyik nagy gondja az egyre csökkenő bibliaismeret, még keresztyén körökben is.

- Az alkalmazás elengedhetetlen része kell legyen az Igével való foglalkozásnak, másképp a felfogásunk és a gyakorlatunk ellentmond egymásnak.

- Arra kell igyekeznünk, hogy az igét először magunkra alkalmazzuk, azután másokra, ahogy Ezsdrás is tette (Ezsd 7,10).)

A konferencia közben és végén a nagyváradi gyülekezet vendégszeretét is élvezhettük, testileg, lelkileg felüdültünk. Életünk forratagában is jusson eszünkbe, hogy „*az ember nem csak kenyérrel él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik*” (5Móz 8,3).

FAZAKAS GYÖRGY *lp.*, Diószeg

Ajánljuk húsvét nagyhetére

az alábbi imatémákat.
Kisebb gyülekezetekben lehet olvasni vagy az ószövetségi sorozatot, vagy az újszövetségi válogatott igéket.
Nagyobb gyülekezetekben, ahol több leborulás van, mindkét igét olvashatják.
A memorizálás végett az Ézs 53-at olvasva, minden este kezdhessük az első igeversőtől, hozzáolvasva az aznapi igét: például hétfőn olvassuk az 1-3. verset, kedden az 1-3. verset + a 4-5. igeverseket, szerdán az 1-5. verset + a 6. igeverset...
Áldott ünnepet és imaalkalmakat kívánva, **Kis-Juhász Vilmos lp.**, Kolozsvár

Ézsaiás 53. rész: Az Isten Báránya

Hétfő

Ézs 53:1-3, *Imádjuk az értünk gyalázatot vállaló Krisztust!*
2Kor 8:9, *Könyörögjünk, hogy lelkiekben legyünk gazdagok!*

Kedd

Ézs 53:4-5, *Áldjuk a betegségeinket és fájdalmainkat hordozó Fiút!*
1Kor 11:28-30, *Hozzuk lelki betegeinket és erőtlenségeinket Jézushoz!*

Szerda

Ézs 53:6, *Magasztaljuk a vétkeinket hordozó Jézust!*
Zsid 13: 20-21, *Imádkozzunk, hogy nagy Pásztorunk példáját követve legyünk készségesek a jóra!*

Csütörtök

Ézs 53:7-8, *Dicsőítsük a megöletett Bárányt az alázatos kereszthordozásáért!*
Lk 9:23-24, *Kövessük Urunkat önmegtagadó és kereszthordozó lelkülettel!*

Péntek

Ézs 53:9-10, *Legyünk hálások, hogy Jézus Krisztus halála által életünk van!*
Gal 2:20, *Kérjünk erőt, hogy naponta megtagadhassuk ömberi természetünket!*

Szombat

Ézs 53:11-12, *Köszönjük meg Urunknak, hogy bűneinket hordozva értünk imádkozott!*
Lk 23:33-34, *Fohászkodjunk megbocsátó lelkületért!*

A SZÖVETSÉG HIRDETÉSE: Szeretettel várjuk a gyülekezetek képviselőit április 12-én 10 órára, Szatmárnémetibe, a tavaszi munkakongresszusra.

Ha fölzendül az ének

És fölzendül éneketek, ... és örvendez szívetek, mint azé, aki sípolva megy az Úr hegyére (Ézs 30:29).

Orgonaavató ünnepélyt tartott a **SZILÁGYPERECSENI GYÜLEKEZET** március 16-án, vasárnap.

A sípos orgonát a hangszerek királyának tartják. Megszólalhat mint lágy fuvola, vagy éles hegedű, de akár mint harsogó trombita is. A katedrálisok díszé, és az istentiszteleti éneklés legkiválóbb vezetője. Építésének technikáját évszázadok óta tökéletesítik, mint ahogy életkora is több száz évre terjedhet.

A mai orgonaavató ünnepély ritka szép alkalom, kezdte az igehirdetést délelőtt Király Tibor ny. lp., hiszen utoljára 60 évvel ezelőtt volt ilyen, ugyancsak Szilágyperecsenben. A szövetség ének-zene bizottságának veterán elnöke a Zsolt 92:1-5 alapján hangsúlyozta, hogy egy ilyen hangszer nagy mértékben meghatározza a gyülekezeti éneklést, és jó irányba tereli azt.

Az orgona építése öt évig tartott. A munkálatokról Borzási István helybeli lelkipásztor tájékoztatót. Felsorolta a hangszer technikai jellemzőit is. A 33 regiszterbe osztott kétezerhetven sípot – elektromos vezérléssel, a két manuál és a pedál billentyűi szolgáltatók meg. Helyet kaptak nyelv-sípok is, de a többség ajaksíp.

A hatalmas rendszer hangzási lehetőségeit Tóka Ágoston orgonaművész mutatta be. A Budapesti Zeneakadémia friss diplomása, és az újpesti gyülekezet orgonistája az improvizációk szünetében beszélt az orgonairodalom fejlődéséről, de mindenekelőtt örömet

fejezte ki, és gratulált a helyi közösség eredményes munkájához.

Isten kegyelmére és hűségére emlékeztek a perecseni testvérek a kezdő áhítaton, amelyen Király György Baláról a Zsolt 108:1-6-ot olvasta fel.

Kulcsár Sándor karmester az imaórai buzdításban hálás szívvel említette a gyülekezetüket, amelyre jellemző az új létesítményekért való áldozatvállalás. Kifejezte azon óhaját is, hogy az Úr „termelje ki az új játékosokat”, és áldja meg a jelenlegi orgonistákat. Szolgált egész nap az énekkar is, repertoárjának legünnepibb darabjaival.

Délután megtelt az imaház, sokan eljöttek, zenekedvelő atyafiak a környező falvak gyülekezeteiből. Ekkor adták át a hivatalos vendégek köszöntéseiket: Perecsenyből Boncikai Csaba polgármester és Nagy Bálint református lelkész, a szilágysági RMDSZ-ről Seres Dénes elnök. Az érdekvédelmi szervezet vezetőjével jött három magasrangú magyar kormánytisztviselő: Szesztay Ádám és Miklós Ákos mint a Külügyminisztérium tervezési és stratégiai főosztályának vezetője, illetve munkatársa, és Somogyi László a bukaresti magyar nagykövetség részéről. Közülük Szesztay Ádám köszöntött: Az orgona segít átélni azt, hogy ez a tér más, mint például az utca – mondotta –, vezeti és egységessé teszi az éneklést. És ami itt szól, az

elhallatszik a világba, és a világnak nagyon is szüksége van az ilyen közösség hangjára.

Veress Dániel a baróti gyülekezet üdvözlését tolmácsolta, valamikori orgonájuk sípjai a perecsenibe lettek beépítve. Békéscsabáról volt barótiak jöttek, részükről Kónya Kálmán egy euphonium szólóval szolgált. Az avató ünnepélyre üzenetet küldött: Elek Béla előljáró Szaládról (gyülekezetük négy sípsort ajándékozott), Szilágyiné Mátyus Elvira a budafoki gyülekezetből, a hollandiai Hooge Zwaluwe református gyülekezet részéről Engbert Tienkap presbiter (ahonnan egy nyolc lábas Trompette sípsort vásároltak), és Sicco Steendam baptista orgonaépítő Gröningen mellől, Hollandiából (akitől nyolc sípsort vásároltak).

Szabaduláskor zendül föl az ének, és a szív hálával zengedez az Úrnak: zsoltárral, dicsérettel, lelki énekkel – mondotta Kis-Juhász Vilmos kolozsvári lelkipásztor a délutáni fő igehirdetésben (Ézs 30:18, 26-30), és rámutatott: aki eszközzé lett Isten kezében, az hangszerré vált.

Az ünnepségen részt vett az orgona építője is, Király Antal Balláról, és beszélt a munka sokrétűségéről, majd így összegzett: a végtermék a hangszer, de ehhez még kellenek a jó orgonisták is, hogy megszólaljon az Istent dicsérő dallam.

SZILÁGYI LÁSZLÓ

A KIRÁLY és az ő népe

Ünnephez közeledünk. Kétezer évvel ezelőtt Jeruzsálemben is közeledett az ünnep, összegyűjtve hatalmas néptömeget, akik istentiszteleti szokásaiknak akartak eleget tenni.

A virágvasárnapi eseményekben meglepően szemben áll a Szolga Király, és az ő népe, Izráel. Már a történet elején megfigyelhető, ahogyan a nép egy része ünnepli a Jézust, magasztalja Istent, a másik meg felháborodik ezen és gyűlölködik. Volt bennük mégis valami közös: egyik sem értette igazán a Király „látogatását”. A király viszont látta népe elvesztett ségét, lelki vakságát és efölött sírt.

Nem kerülünk-e hasonlóan ellentétbe királyunkkal? Ünnep helyett nem kellene-e bánkódnunk, magasztalás helyett sírnunk? Nem Krisztus hiánya miatt, hanem mert életünkben a Király nem tudja betölteni küldetését.

Jézus a templomban már nem bánkodik, hanem ostort fon, borogat és keményen megítéli népét. De miért is vált piaccá az istenfélelem jelképe, a templom? Sajnos a nép számára az istentiszteletből és a misszióból üzlet lett (egy kis réteg ezen jól meg is gazdagodott), az emlékezésből, hálaadásból pedig kötelesség. Pedig annak a legegyszerűbb ember számára is az Istennel való találkozás, az imádkozás, és mindenek előtt a bűneik rendezése helyének kellett volna lennie.

A pogányok udvarának a szerepe az volt (ahol a piacolás folyt), hogy a

nem Izráel népéből valók megismerhessék az igaz Istent, vagyis ez volt a misszió helye. Mégis milyen misszió folyik ott, ahol fontosabb az üzlet, mint egy hitetlen, ahol nem a keresőt látják egy emberben, hanem a rajta való kereskedést? Istennek más célja volt népével: „*a pogányok világosságává teszelek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig*” (Ézs 49,6). Voltak pedig keresők, pl. az Etióp kincstárnok (Apcsel 8), de hogyan is érthette volna meg, amit olvasott, ha a templomban az üzlettel voltak elfoglalva, meg azzal, hogy Jézust miként hallgattassák el.

Az ünnep közeledtével legyen bennünk vágy a bűntől való szabadulásra, Isten Lelkének életünkben való gazdag jelenlétére.

Nem tudok tovább menni, hogy ne tegyem fel a kérdést: mivé váltak az istentiszteleteink? Vannak-e élő imaközösségeink, a keresőket megtaláló lelkületünk, odaszánt szolgálataink? Vagy maradunk az istentiszteleti kötelességekkel, amellyel altathatjuk lelkiismeretünket és önmagunkat szórakoztató programjainkkal, amellyel élvezhetővé tesszük gyülekezeti alkalmainkat, de a lelki tartalom és a megtérések elmaradnak? Betöltjük-e azt a célt, amelyre Isten elhívott bennünket: emberek lelkeinek megmentését, Krisztus bemutatását a világban?

Pál apostol szavai nem hagyhatják nyugton a lelkünket: „*ti vagytok a*

Szentlélek temploma!”. Akkor lesz az életünk templom, ha valóban imádkozó emberek leszünk, ha estéinken, reggeleinken nem a médiák nyújtotta szórakozás az első, hanem Isten közelségének a csendessége; ha energiánkat nem a pénz hajszolása, vagy a megélhetés gondjai kötik le, és nem az ital mámorosítja el gondolatainkat, hanem a Lélek tölti be csordultig életünket.

Mi az életünk: templom vagy barlang? Az ünnep közeledtével legyen bennünk vágy a bűntől való szabadulásra, Isten Lelkének életünkben való gazdag jelenlétére. Uram tégy bennünket „templommá”!

A király előbb sír, aztán ostoroz és felforgat, majd kimondja az ítéletet népe felett – ezt láthatjuk a fügefáról szóló történetben. A fügefá (érdekes tulajdonsága, hogy a gyümölcskezdmények látszanak rajta először és csak aztán a levelek) jelképezi Izráel népét, amely nem terem gyümölcsöt. A fa lombos, de gyümölcsstelen. A templomhoz hasonlóan, a külsőségek megvannak, csak nincs tartalom – jönnek az emberek, de nem tér meg senki, imádkoznak is, csak nincs közösségük Istennel, szól az íge, de nincs aki meghallja, mert elnyomja azt a lelkükben levő sok más zaj. Jézus mondja: „*nem teremhettek gyümölcsöt, ha nem maradtok én bennem és én ti bennetek*”.

Várjuk úgy a Királyt, hogy az ő szeretetével, szentségével betölthessen. Úgy, hogy az ő uralma legyen látható az életünkben!

SZABÓ SZILÁRD lp., Csíkszereda

Mennyit ér neked Jézus?

Döntéseink egyben dolgaink értékelése is. Hogy minek mennyi az ára akkor derül ki leginkább, amikor áldozatot kell hoznunk, lemondanunk annak javára. A nagyheti történetekben többen Jézus értékét határozták meg hozzáállásukkal és döntéseikkel.

Mennyit ért Jézus a vallásos embereknek?

A papok több oknál fogva látták alkalmasnak, hogy az ünnep előtt fogják el Őt. A zsidó vezetőség többek között attól félt, hogy Jézus jelenléte az ünnepen zendülést vált ki Jeruzsálemben, és ezért majd a rómaiak őket vonják felelősségre. Szerették volna ezt megelőzni. Féltették a népszerűségüket is, mert látták, hogy a Galileai erővel, hatalommal beszél, és sok embert vonz maga köré. Ugyanakkor bántotta őket, hogy Jézus az emberi hagyományokat háttérbe szorítva, vagy épp azt megítélve, előnybe részesíti az Isten igéjét és az emberek valódi szükségleteit.

Az újjászületett keresztyéneket is veszélyezteti a farizeusi lelkület. Mikor az ünnep lényege elhalványul, igazi tartalma már nem sokat mond, üzenete nem ébreszt hálát és odaadást a szívben, marad a kerethez, a külsőségekhez való ragaszkodás. Legalább békés legyen az ünnep, és szokás szerint minden jó rendben történjen – fogalmazódik meg bennünk. Többet ér-e számodra az ünnep papír szerinti lefolyása, Jézus szabadon munkálkodó, sokszor felforgató, de erőteljes munkálkodásánál?

Az ünnepre készülő tömegnek mennyit ért?

Annyit, amennyit a pillanatnyi körülmények érzékeltetnek velük. Virágvasárnap sokan királyként szerették volna látni, pénteken meg megfeszített bűnözőként. A tömeg a papoktól manipulálva, az érzelmeiktől sodortatva értékelte Őt. Jézus ismeretének hiányában, felelőtlenül, de határozottan kiáltottak „hozsánát” és „feszítsd meg”-et.

Ellentétek és párhuzamok – akkor és most

Virágvasárnap tanulságairól Szabó Szilárd írt, a nagyheti történeteket Dóczi Tibor vette számba, húsvét üzenetét Deák Zsolt tolmácsolja. Az ünnepi cikksokort három fiatal, a nagyváradi teológián három évvel ezelőtt végzett és székelyföldi körzetekben szolgálatot kezdő lelkipásztor készítette.

Félelem és öröm, kételkedés és hit

Ha választhatnék egy személyt, akinek a perspektívájából végigkísérném a húsvéti eseményeket, az nem lehetne más, mint Simon Péter. Mély átélései, megtapasztalásai az én szememben is úgy festik le Jézus Krisztust, mint aki szereti a bűnöst, és képes arra, hogy természetfeletti módon megváltoztassa és átformálja az elveszett ember életét.

Gondoljunk csak azokra a pillanatokra, amikor Jézus megszólította Pétert és a többi tanítványt: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait” (Lk 22,31-32).

Péter kiragadta Jézus szavaiból a számára kedvezően hangzót, majd nagy felbuzdulással próbálta megnyugtatni Mesterét „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” (Lk 22,33). Úgy gondolhatta Péter, hogy ő majd megmenti a helyzetet, és ezzel együtt véget vet a tanítványok között zajló vitának is, hogy ki a legnagyobb közöttük.

Kevés idő múlva Péter keservesen sírt, mert megtagadta Mesterét. Szembesülnie kellett gyávaságával, és azzal a fájdalmas felismeréssel, hogy kicsoda ő valójában. Egy világ tört össze Péterben, az a világ, melynek középpontjában önmaga volt.

Majd Jézus kereszthalála csak tovább fokozhatta mély fájalmát, és

megerősíthette a szívében rejlő félelmet, hogy minden véget ért. Mennyire távolinak és érthetetlennek tűnhettek Jézus szavai: „*de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited*”.

Rövidesen Péter megérthette, hogy nem az önmagába vetett hitről, bizalomról van szó, hiszen az ő Mestere győzött a halál fölött, és hívja tanítványait a vele való találkozásra: „*Menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.*” (Mk 16,7)

Ha keressük Jézus Krisztus feltámadásának bizonyítékait, akkor ezt először a tanítványok életében kell keresnünk.

Jézus hirtelen halála nem adott lehetőséget Péternek arra, hogy bocsánatot kérjen és rendezze a megromlott kapcsolatát, de a feltámadás után megérthette, hogy van helyreállító kegyelem, van megbocsátás és új kezdet. Életre szóló megtapasztalása volt, amikor Jézus háromszor is kérdezte az iránta való szeretete felől. Megértett egy hatalmas igazságot, itt nem az a kérdés, hogy Jézus szereti-e őt, hanem az, hogy ő szereti-e Jézust? Ha pedig szereti Jézust, akkor szeretetből engedelmeskednie és szolgálnia kell őt.

Péter ezt tette, egész életét erre fordította. Rendíthetetlen hittel és bizo-

nyossággal követte élete Urát még a halálba is. A hagyomány szerint őt is keresztre feszítették, de az volt a kérése, hogy őt fejjel lefele feszítsék meg, mert nem méltó, hogy Jézussal hasonló pozícióban szenvedjen. Péter nem egy hazugságért, elképzelt eseményért áldozta fel az életét. „*Mert nem kitálat meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.*”

Ha keressük Jézus Krisztus feltámadásának a bizonyítékait, akkor ezt először a tanítványok életében kell keresnünk. Félelmük, kétségbeesésük, elkeseredettségük véget ért miután találkoztak a feltámadt Mesterükkel. Többé nem önmagukban bíztak, már nem keresték, hogy ki a legnagyobb közöttük, hanem egyedül Jézus Krisztusra tekintettek – a Szentlélek erejével és hatalmával szolgálták őt.

Nem csak az apostolokkal történt így, hanem emberek megszámlálhatatlan sokaságával is, akik bűnterhelten, összetörten megálltak a keresztnél, és hit által részesülhettek az újjászületés, az új életre való feltámadás örömeiben.

Az Úr segítsen meg bennünket, hogy amikor Isten felbecsülhetetlen szeretete átragyogja a lelkünket, mi is viszont szeressük őt, és szeretetből engedelmeskedjünk neki mindvégig.

DEÁK ZSOLT *lp., Brassó*

Mennyit ér Jézus neked? Annyit, amennyire ismered Őt, és amilyen szoros kapcsolatban vagy vele. Ha nem ismeri Jézust valaki személyesen, akár a gyilkos Barabás is pillanatok alatt kedvesebbé válhat számára, mint a szent Isten.

Pilátusnak mennyit ért Jézus?

Ő arra törekedett, hogy szabadon bocsássa „a zsidók Királyát”, mert nem talált benne semmi bűnt. Viszont mikor a császárral való barátsága került veszélybe, Jézus szabadon bocsátása miatt, igazságérzetét elnyomva, inkább választotta a hatalmat és másokkal való békességet. Pilátusnak többet ért a jó embertársi viszony, mint az igazság és annak föl vállalása. Többet ér-e Jézus számunkra az emberek elismerésénél, pozíciónknál, munkahelyünkénél, karrierünkénél? Ez akkor derül ki, mikor valamelyiktől meg kell válni.

Judásnak mennyit ért Jézus?

Júdás a felsorolt szereplőkhöz képest előnyös helyzetben volt. Megadatott számára, hogy egy legyen a kiválasztott tizenkettő közül. Három évig együtt járt Jézussal. Ott volt a kenyér megszáporításánál, Lázár feltámasztásánál, a tenger lecsendesítésénél. Hallotta Jézust tanítani, látta gyógyítani, érezte emberfeletti erejét. Mégis hogy tehetett ilyet Júdás azok után, amit átélt Jézussal?

Jézusból kiábrándulva remélte, hogy így Jézust sürgetheti, rákényszerítheti Róma elleni lázadásra? Az evangélium írói tisztán kimondják, hogy a pénzért árulta el Jézust: „*Mit adnátok nekem, ha kezetekben adnám őt?*” (Mt 26:15) Júdás egyezkedik a papokkal, reménykedve a lehető legnagyobb nyereségben.

(Folytatás a 7. oldalon)

Marosvásárhely –

2013. december 1-jén két székelyföldi körzet ünnepelte együtt Isten munkáját Marosvásárhelyen. Vas Ella Héderfájáról, a három testvér Szőcs Árpád, Arnold, Tímea pedig Szovátról érkezett Marosvásárhelyre, hogy bizonyosságot tegyen hitéről a bemerítés által. A két körzet tagjai és meghívottai szép számban ünnepelhették a Szabadítót a délelőtti istentiszteleten. Dóczi György kibédi lelkipásztor a bemerítést és a szolgálatra való felhívás szolgálatát végezte, a Lk 3,21-22 alapján az ígét Kelemen J. Sándor helybeli lelkipásztor hirdette. Az Úr tartsa meg mindazokat, akik elindultak és hívjon el még másokat is magának közöttünk. **(K.J.S.)**

Kelemen J. Sándor (balról), Szőcs Árpád, Vas Ella, Szőcs Tímea, Szőcs Arnold, Dóczi György.

Korond – „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (Jn 12:24) Jézus Krisztus mint földbe esett gabonaszem meghalt, és ebből a halálból élet fakadt, amely sok gyümölcsöt terem. Mi is az Ő halálának a gyümölcse vagyunk. A mi életünk is akkor lesz gyümölcsöző, ha Jézushoz hasonlóan halálba adjuk énünket, hogy látható legyen Krisztusban nyert új életünk. Megváltó Urunktól azt a megbízatást kaptuk, hogy hirdessük az evangéliumot, vessük az ige magvait, mert vetés nélkül nincs aratás. Ez a munka nem hiábavaló az Úrban. „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15:58). Isten ígéje nem tér vissza üresen: „Ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” (Ézs 55:11).

Sokszor belefáradunk a lélekmentés munkájába, de mindig új erőt és munkakedvet kapunk, amikor emberek szabadulnak meg a bűn fogságából, ez betölt reménnyel és örömmel. Ebben az örömben volt részünk február 9-én a korondi gyülekezetben, mikor hat fehér ruhás tett bizonyosságot a Krisztusban nyert új életéről. Hárman közülük az ölvesi új munka mezőről nyert kérések, ahol a tavalyi nyár folyamán kezdtük el a lelki munkát feleségemmel, Margittal. Ölves egy Korondhoz tartozó roma telep, ahol több száz roma él. Rajtuk kívül két fehér ruhás a betfalvi és egy a fiatfalvi misszió munkájának a gyümölcse.

Isten ígét Dan László testvér, a magyarországi Keresztyén Cigánymissziós Alapítvány elnöke hirdette. Az erdőszentgyörgyi pünkösdistá roma testvérek igeszolgálatával, dicsérletekkel és bizonyosságtévéssel szolgáltak. A bemerítést Gábor Rupi misszionárius végezte. Mindenért az Úr legyen a dicsőség! **(Gábor Rupi misszionárius)**

Veress Ernő bácsira emlékezve

Már gyermekkorom óta ismertem Ernő bácsit, mivel többször járt Kovásznán is, hogy hirdesse az igét a gyülekezetben.

Egy pár éve sok emlékem fűződik hozzá és sok áldást kaptam általa az Úrtól. Egy legjobb lelki testvéremmé, és mintha nagytatámmá vált volna. Bátorságot véve megmondtam neki ezt és ő kedvesen egy kis humorral „unokám”-nak szólított akkor. Olyan jól estek a lelki útbaigazítások, amit Isten bölcsessége által válaszolt, amikor kisebb-nagyobb lelki kérdéseimmel hozzá fordultam útbaigazításért mobilon keresztül. Sokszor jutott eszembe ilyenkor a bibliai Roboám, aki visszautasította a vének tanácsát, én pedig örülhettem, hogy volt egy idősebb igazi lelki testvér, akiben megbízhattam és tanácsa lelki erősödésemmre volt mindig, mivel tudtam, éreztem, hogy ő már sok tapasztalatot szerzett életében. Kiérződött a mély beszédeiből ez, pedig konkrétan nem tudtam sok mindent róla, amit írt a Szeretet lap.

Olyan nagy kegyelem volt vele gyakran elbeszélgetni lelki dolgokról, átéléseiről, meg tapasztalásokról az Úr által – akár rólam esett szó, vagy családom lelki szükségleteiről, akár gyülekezetekről.

Leginkább mobilon keresztül beszélgettem el vele és mindig imádkozott hangosan. És az is vigasztaló volt számomra, hogy látta az Úr munkáját bennem is, ezt értékelte és hangos imában köszönte meg az Úrnak azt, amit látott bennem is, amit én nem igazán fogtam fel addig. Olyan biztató volt ez és gyógybalzsam, hiszen gyakran esek bele, hogy túl leértékelem magam a lelki életét, mivel sok gyarlóságot, visszasságot látok magamban.

Még amire felhasználta az Úr Ernő bácsit: ő általa ismertem meg egy marosvásárhelyi mozgássérült testvérnőt, úgy három-négy éve körül és tartjuk a kapcsolatot, nem ismerve személyesen idáig még egymást, csupán telefon által.

Nem tudtam megállni, hogy ne eredjenek meg a könnyeim, miután felhívott a kedves Annuska néni, hogy „többé nem fogsz tudni beszélni Ernő bácsival. Elment...”.

Nagyon hiányzik nekem is kedves testvérünk. Viszont vigasztal az a tudat, hogy az Úr igazi gyermeke volt ő, és ritka hűséges szolgálja Istennek, és hiszem, hogy a mennybe jutott. A kedves Annuska nénit és a családot azzal vigasztalom, hogy Ernő bácsi csupán előre ment, és várja a családját is az újra találkozásra...

Kedves Ernő bácsi, viszontlátásra a mennyben!

Szakács Annamária Kovásznáról

Mennyit ér neked Jézus? *(Folytatás a 5. oldalról)*

Azt olvassuk a Jn 12:6-ban, hogy Júdás tolvaj volt. Nem egyből lett a pénz az úr életében. Tanítványsága elején valószínűleg hűséges pénztáros volt, de idővel megalkuvó lett, ami a pénz szerelméig züllesztette őt.

A társadalom sodrása a Krisztus követőket is nyomás alá helyezi. Ha a pénz túl sokat kezd jelenteni számunkra, azt könnyen meg tudjuk magyarázni magunknak, meg másoknak is. Figyelmünk kívül hagyjuk azt, ami a legfontosabb. Krisztussal való kapcsolatunk meggyengül, és legfőbb küldetésünk, a gyümölcstermés is háttérbe szorul.

Mindennek ára van. Isten mennyit tett miértünk? Ideadta egyszülött fiát, nem kímélve őt, engedte, hogy átokká legyen értünk érdemtelenekért, sőt „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna vele együtt mindent?*” (Róm 8:32)

Adja Isten, hogy Jézus személye kimagaslóan felértékelődjön a sok értékes és értéktelen dolgok között. Jézus erejében gazdag ünnepeket kívánok!

DÓCZI TIBOR *lp.,
Sepsiszentgyörgy*

„Döntéseink egyben dolgaink értékelése is. Hogy minek mennyi az ára, akkor derül ki leginkább, amikor áldozatot kell hoznunk.”

Ismeretének **illatát** terjeszti általunk mindenütt

Az Áhítat aznapi igéjét (2Kor 2:14-15) és egy, a nagyheti eseményekre utaló gyönyörű igeverset olvasott fel **Berszán Lidia** a nőszövetség kolozsvári kongresszusának kezdő áhítatán 2011. október 1-jén: „*Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárduskenetet, megkenete Jézus lábát, és hajával törölte meg; a ház pedig megtelt a kenet illatával*” (Jn 12:3). Az akkor elhangzott igei üzenet szerkesztett változatát adjuk itt közre.

Örültem, hogy az Áhítat összeállítói ilyen nőies igét választottak a mai napra. Nekünk, nőknek sokat jelent az illat, a kis baba illattól, a parfümig – ez statisztika is, meg mindennapi gyakorlat. Mikor még pici volt a kisfiunk, többen is kérték az imaházban: „Add egy kicsit, hogy érezzem a baba illatot!”.

Mi ez az illat?

Azt mondja az ige: Krisztus ismeretének illata – és rögtön felmerült bennem a kérdés, hogy haladtam-e, haladunk-e a Krisztus ismeretében? Nemrég említettem Virág lányomnak, megdöbbenve tapasztalom, hogy mennyire kopik a gyermekkori jó bibliaismeretem. Felejték. Már nem jut eszembe olyan gyorsan, hogy mit hol találok megírva, vagy nem tudom pontosan, kik a történet mellékszereplői. Az életkorral is összefüggő kopáson úgy próbálunk segíteni, hogy

továbbra is gyakorolunk, ismét-elünk. De fejlődünk-e abban, hogy egyre inkább megismerjük Öt? „Ha azt keresed, hogy mi az imádat”, nemrég olvastam ezt, „és szeretnél többet megtudni erről, kezdj jobban megismerni a te Atyádat”. Nincs más gyakorlat. Ha egyre jobban látom az én Istenem nagyságát, kegyelmét, szeretetét, akkor egyre inkább imádat fakad bennem iránta.

Több, mint szolgálat

Jól esik felfedezni, hogy Mária másodszor is a jobb részt választotta. Jézus náluk szállt meg, ott volt a feltámadt Lázár, azaz a testvér, meg a nagy tömeg. Következnek Jézus utolsó napjai, a nagyheti események. Márta szolgál, Mária pedig előveszi a szelencét, és kiárasztja annak tartalmát Jézus lábára. Azt gondolom, ahogy kezdte ezt a Mestert egyre jobban megismerni, rájött arra, hogy a szere-

„De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között.” (2Kor 2:14-15)

tet több, mint a szolgálat. Jézust szeretni, leülni mellé, a lábához és hallgatni, többet jelent, mint szolgálni.

Több, mint jó cselekedet

A második lecke, amit Mária Krisztus ismeretéből megtanult, hogy a szeretet több mint a jó cselekedet. A tanítványok emberi érzéssel, talán a férfi logika szerint azonnal azt mondják, hogy mennyi jót lehetett volna tenni ennek az árából. Mária megtanulta a Mester megismerésében a következő fontos dolgot is, hogy több a szeretet, mint a jó cselekedet.

Mit tartogatok, gyűjtögetek?

Nőies megnyilvánulás, ami itt történt. Jellemző ránk, hogy tartogatunk, gyűjtögetünk dolgokat. Nagyon nőies az, amit ad, drága kenetet, és az is, ahogyan adja. Félretéve a logikát, a megérezsére hallgat, hiszen ez egy megkülönböztetett pillanat, amiből már nem sok lesz. Ezért mondhatta Jézus, ezt „az én temetésemre tartogatta”.

Életkoronként változhat, hogy mi az, ami nagyon fontos. Észrevettem, hogy gyakrabban mesélem el azokat a nehéz percek, napokat, amiket a gyermeknevelés során éltem át. Vagy gyakrabban jutnak eszembe (talán el is mondom) a megbántódásaim, mint az örömteli élmények. Most a kisfiunkkal kapcsolatban jönnek az újabb kis élményeik. A lányok néha jelzik, hogy ezt mi is csináltuk, ezt nem is mesélted! És ilyenkor megítélődik bennem, hogy valóban, mit tartogatok, gyűjtögetek, miket őrzök meg az emlékezetemben?

Most kell adni!

Arra is nevel engem ez a történet, és a jó illat kiáradása, hogy ne tartogassam a szeretetemet, adjam a mellettem levőknek, különö-

A házasságtörő asszony – Giovanni Guercino (1591-1666) festménye. (A Biblia világa képekben)

Üvegkészítés – Az újszövetségi időkre a rómaiak ismerték az üvegfűvást, s átlátszó üveget gyártottak. Az Izraelben talált üvegtárgyak zöme importból származhatott. (Forrás: A Biblia világa képekben)

sen a szeretteimnek: a gyermekeimnek, férjemnek, szüleimnek. Sokszor hallok ilyen panaszt, hogy „Bárcsak többet mondtam volna, hogy szeretlek!”, „Bárcsak teljesítettem volna azt a kívánságát, amire olyan nagyon vágyott!”, Mária megérezte – megértette – azt, hogy amikor itt van a Mester, ezt a pillanatot nem szabad elszalasztani, most kell adni.

Olyat viszont nagyon ritkán hallunk, hogy igen, de sokat mondtam neki, hogy szeretem. Igen, sokszor kifejeztem, hogy fontos nekem. Talán ez jellemző ránk, és ez az, amiből napról napra nevelődnünk kell, hogy adjuk, ne tartjuk meg a szeretetet. Viszont ne tartogassuk azokat a dolgokat, amikről azt mondjuk, hogy megbocsátottuk és elengedtük.

Krisztus ereje által

Pál akkor beszél a Krisztus jó illatáról, mikor a missziói munká-

jának a csúcán van. És nézzétek meg az alcímeket, ilyenekről beszél, hogy „könnyhullatás”, „megszomorodás”, „társtalanság”. Mégis azt mondja, hogy „diadal”. Diadal adatott mindenek ellenére, mindezekkel együtt, merthogy a Krisztus ereje adja a diadalt.

Néha ellenszenvet szül, és megosztja a körülöttünk levőket, hogyha a Krisztust képviseljük. Sokszor nagyon furcsa ellenszenvet, bekegyenlétet tapasztalunk. Nem a mi felelősségünk, Isten az, aki ezeket a dolgokat a kezében tartja.

Magamtól egyre kevésbé tudok „belehúzni” a fizikai munkába, meg a szellemibe, talán Krisztus követésbe is. De olyan megnyugtató az, hogy Krisztus ereje által adatik minden. A körülmények nem az én dolgom. Az Isten ismerete, ha növekszik bennem, nem az én hatáskörömbé tartozik az, hogy Isten kit hogy ér el ezzel. Azt mondja az ige, hogy akik megmenekülnek, azoknak az élet illata az életre, akik elvesznek, azoknak halál illata a halálra.

Elnyomhatják a jó illatot

Egyetemi tanárommal vettem részt évekkel ezelőtt egy konferencián. Előadást tartott és amikor befejezte és visszajött a helyére azt mondta nekem: „Úgye, nagyon izzadságszagú volt ez az előadás? (Valószínű, neki azok nagyon nehéz évek-napok voltak.) Nem sok köze van az izzadságszagnak az illathoz. Úgy tartják, hogy az a legvisszataszítóbb, amikor az izzadságszagra akarja valaki fölvenni az illatot.

Annnyiféle hajtásban vagyunk. Olyan gyakran szem elől tévesztjük azt, hogy nem a teljesítmények szempontjából ítéltetünk meg. Volt alkalmam belenézni olyan felmérésekbe, amit óvodásokkal, kisiskolásokkal készítettek. A gyerekek soha nem azt szeretnék, hogy az anyukájuk többet dolgozzon, hanem inkább azt, hogy kevesebbet, és többet beszélgesse velük, többet játszon velük, többet meséljen nekik.

Adjon Isten kegyelmet, és adjon nekünk alázatot, hogy engedjük magunkat „kimosdatni” a különféle hajtásokból származó izzadságokból, hogy Krisztus illatát

tudjuk képviselni, hogy ne nyomja el a mi fáradságunk, a másféle figyelésünk azt, ami igazán fontos.

Ha egymást szeretitek

Rengeteg különféle illatot lehet felismerni – hallottam emberekről, akiknek különleges képességük van erre. Jézus azt mondta, ha van valami, amiről egyértelműen fel fogja ismerni a világ, hogy hozzám tartoztok az az, ha egymást szerettek. És újból felmerül bennem a kérdés: haladok-e ebben a szeretetben? Járjuk-e a felebaráti szeretet lépcsőfokait?

Az első lépcsőfok, hogy „magamat” – az egészséges önszeretet (ne tévesszük össze ezt az ego-centrizmussal): önmagam és a környezetem panaszmentes elfogadása. Amikor derűsen elfogadom az Isten adta körülményeim, amikor Teremtőm rendelkezéseire ezáltal igent mondom. És erre jön a következő: „felebarátomat, mint magamat”. Gondoskodással figyelve szükségleteire, körülményeivel együtt. Aztán a felső fok, hogy „úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket”. Ez egy olyan szeretet-többlet, ami nem bennünk terem, fentről kapjuk.

Egyszer, amikor megterhelt, és nagyon megfáradt voltam, akkor ezt mondta nekem egy kedves barátom, hogy „Állj oda az Isten szeretete elé úgy, mint amikor kiállsz, vagy kifekszel a napra – engedd, hogy szeressen az Isten!”

Oda, ahol épp vagyok!

Vigyük a Krisztus illatát, azokra a helyekre, körülményekbe, amelyeket elkészített számunkra. Olyan nagy dolog az, hogy mindezt kérhetjük, és megkaphatjuk.

Olyan nagy dolog az, hogy nem nekünk kell kitervelnünk, valamilyen vehemenciával elérnünk, hanem elkérhetjük és megállhatunk benne.

Kérjük a Krisztus illatát. Kérjük az ő ismeretében, és a szeretetben való növekedést, az ő erejének a minden napjainkban való jelenlétét.

DR. BERSZÁN LÍDIA, családterapeuta

Margittán, január 19-én, **Kincses István** temetésére sokan jöttek el végtisztessé-
güket kifejezni. A gyászistentisztelet a
margittai gyülekezet zenekarának szol-
gálatával kezdődött. Testvérünk, aki 68
évet élt, 1945. január 21-én született,
2009-ben fogadta el Jézust mint Meg-
váltóját. A kápolnánál Veress Efraim
lelkipásztor hirdette Isten vigasztaló
ígését a 2Kor 12:9a alapján: „*Elég néked az én kegyelmem*”.
Az igehirdetésben ilyen gondolatok hangzottak el: testvé-
rünknek elég volt Isten kegyelme a megélhetésre, a beteg-
ség és a gyász elviselésére; Isten kegyelme jóvá tudja tenni
az elrontott múltat; Isten kegyelme elég minden ember
számára. A sírnál Szabó Róbert diakónus szolgált a 2 Kor
5:1-2 alapján: „*Van Istentől készült hajlékunk*”. Az Úr vi-
gasztalja és áldja meg a gyászoló családot.

Február 17-én **Kincses Erzsébet**
temetésén vett részt a margittai gyüle-
kezet azokkal együtt, akik együttér-
zésüket fejezték ki a gyászoló család-
nak, akik alig három hete temették el a
testvérnő férjét. Testvérnőnk 1938.
április 3-án született, 1976-ban, 38
évesen tért meg. A kápolnánál ígét
hirdetett Veress Efraim lelkipásztor az

Ézsaiás 38:15-20 alapján. A sírnál
Szabó Róbert diakónus szólt Isten
ígését az 1 Kor 15:35-44 alapján.
Gyülekezetünk énekkara is szolgált a
gyászistentiszteleten. Isten vigasztalja
meg a gyászoló családot.

Ezt a kisfiút, **Kincses Ármint**, aki a
Kincses házaspár unokája, tavaly
júniusban temették el.

Február 11-én Margittán **Bánhegyesi Ica** temetésén
gyászistentiszteletre gyűlt össze gyülekezetünk, rokonok és
ismerősök. Szabó Róbert diakónus hálaadó imája előtt
ismertette testvérnőnk földi életét. 1959. július 1-jén szü-
letett, 1993-ban tért meg, 27 évet élt házasságban, kilenc
évet élt özvegyen, életének utolsó hét évét beteg, ágyhoz
kötve töltötte, 53 évet élt Isten akaratából. Igét hirdetett
Bándi Sándor lelkipásztor, a Jel 7:13-17 alapján „*Kik ezek?
Azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból... és az Isten
letöröl szemükről minden könnyet.*” A sírnál Veress Efraim
lelkipásztor szolgált Isten ígéből a Róm. 8:5-11 alapján.
Akiben Isten lelke lakik, annak halandó testét életre kelti
az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust. Gyülekezet ének-
zenekara, istendicsőítő és hazahívó énekek által vigasztalta
a gyászolókat. Az Úr Jézus vigasztalja és áldja meg a
gyászoló családot.

Február 16-án **Pesél Erzsébet** testvérnő koporsója mellett
szinte ugyan azok álltak, akik öt napja, lánya koporsóját
vették körül. A gyülekezettel és rokonokkal együtt sok
ismerős is eljött végtisztességét kifejezni. Testvérnőnk
1937. március 17-én született, 22 évesen tért meg, sajnos
elhagyta az Urat, de 1990-ben Isten kegyelméből vissza-
fogadta őt, és vallotta, hogy az Úr kárpótolta az elvesztett
évekért. A kápolnánál ígét hirdetett Veress Efraim lp. a Jn

14:1-4 alapján: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgye-
tek Istenben*”. A sírnál Szabó Róbert diakónus szólt Isten
ígését az 1 Kor 2:9-10 alapján: „*Amit szem nem látott, fül
nem hallott és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el
Isten, az őt szeretőknek.*” Jelen volt és szolgált gyülekeze-
tünk ének- és zenekara. Isten vigasztalja meg a gyászoló
családot. (**Borzási Gyula, Margitta**)

Szilágybagoson február 19-én nagyszámú gyülekezet
jelenlétében temették **Eszes Eszter** (74) testvérnőt. Eszes
(szül. Felföldi) Eszter 1939. november
2-án született Bályokon, Bihar megyé-
ben. Megtérése 1956-ban történt, és új-
szövetségi bemeztetésben részesült
ugyanabban az évben Szabó Károly tv.
által. A temetésen a kápolnánál Eszes
Zoltán lp. (Mo.) hirdette Isten vigasz-
taló ígését a 146. Zsoltár alapján.

A temetőkertben Szekrényes Pál hely-
beli lelkipásztor az élő reménység áldásairól szólt az 1Pt
1:3-5 alapján. Gyülekezetünk fűvészenekara és énekkara,
Budai Ferenc karmester irányításával szép szolgálatot
végzett. Kedves, mindig békességre törekvő testvérnőnk
hiányát érzi férje, Eszes Lajos, gyermekei: Etelka, Mária,
Lajos, Eszter és Emma, unokái és dédunokái, valamint az
egész gyülekezet. Istenünk vigasztalását kívánjuk a
gyászolók életére. (**Szekrényes Pál**)

„*Nem szeretnénk testvéreink, ha tudatlanok lennétek az
elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek
nincs reménységük.*” (1Thessz 4:13) Szomorú szívvel, de
egyben élő reménységgel gyűltünk össze január 4-én
Brassóban, **Ilonka Irénke** testvérnőnk temetésére.
Mindenható Istenünk 90 életévvel ajándékozta meg
testvérnőnköt, és adott kegyelmet a megtérésre, illetve az
örök életre.

Az igei üzenetek Isten országára kívánták felhívni a
gyászolók figyelmét. Kiss Ottó Károly lelkipásztor a Mt
18,1-4-ből olvasott, majd Deák Zsolt lelkipásztor az
1Thessz 4,13-18-ból. Isten úgy rendelte, hogy Ilonka
testvérnő egyedüli lánya időben hazaérkezessen, és ott
lehesen édesanyja mellett, életének utolsó pillanataiban.
Az Úr adjon vigasztalást minden gyászolónak. (**D.Zs.**)

Február 4-én hívta magához drága jó Atyánk **János Gyula**
testvért 62 éves korában, aki a kémeri magyar baptista

gyülekezet tagja volt elköltözéséig.
Testvérünk az utolsó öt hónapot
betegeskedéssel és kórházban töltötte,
de mindvégig hű maradt Megváltó-
jához. Temetése február 6-án volt
megtartva Kémeren. A kápolnánál
Kiss Zoltán krasznai lelkipásztor
hirdette Isten vigasztaló ígését a 2Kir
20:1-11 versei alapján, valamint Pardi

Félix zilahi lp. beszélt röviden a helyes gyászolás módjáról.
A sírkertben Bándi Sándor testvér szólt bátorító szavakkal
a gyászolókhöz. Énekekkel a helyi gyülekezet énekkara
szolgált. Családjának hiányozni fog, de a viszonzás
reményében vált el egy időre tőle fia, menyje, unokája,
rokonai és a gyászoló gyülekezet. „*És hívj segítségül
engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te
dicsőítesz engem*” (Zsolt 50:15). (**J.Cs.**)

2013. október 2-án, Szászrégenben, **Szűcs Ioanát** (Annus) kísértük utolsó útjára. A gyászistentiszteleten Tóth Attila helyi lelkipásztor tolmácsolta Isten vigasztalását. A hívő testvéri közösség énekelt. Testvérnőnk 1925. május 25-én született Máramaroszigeten. Ugyan abban az évben ide költöztek a szülőkkel együtt Szászrégenbe. Itt ismerkedett meg és kötött házasságot 1952. február 4-én Szűcs Józseffel. Az Úr megáldotta két gyerekkel. 1993-ban tért meg férjével együtt. A helyi gyülekezet hűséges tagja volt.

Az utolsó négy évben nehéz megpróbáltatásokon ment át, türelemmel viselve betegségét. Jó példát mutatott családjának és mindazoknak, aki meglátogatták, és akik ismerték. Több mint 88 évet kapott Teremtő Urától. 61-évet élt házasságban férjével. „Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk... „Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jusunk.” (Zsolt 90:10,12). Az Úr vigasztalja meg a gyászoló családot! (**Bartha György-Miklós**)

Fájdalommal és megtört szívvel kell tudatnom, hogy drága édesapám, **Balla Károly**, hirtelen elköltözött a mennyei otthonba. 77 évet élt ezen a földön. 1936. augusztus 13-án született Érszöllősen. Nagyváradon lakott hosszú évek óta, és a Belvárosi baptista gyülekezetnek volt a tagja. 2008-tól, édesanyám halála után Fort Worth Texas-ban élt, itt halt meg január 25-én. Temetése január 31-én volt a Gambrell Street Baptist Church nagytermében, majd a Laurelland temetőben helyezték örök nyugalomra édesanyám mellé. Dr. Clyde Glazener ny. lp. emlékezett meg édesapám életéről, az ígét Dr. Jim Spivey lp. hirdette, a kedvenc ígét, a 121. Zsoltárt Dr. Budd Smith teol. prof. olvasta fel. Édesapám emlékére írt gondolataimat Betty Law diakónus olvasta fel, az énekeket Dr. John E. Simons irányította. „Volt egyszer egy édesapa, aki mindig a legjobbat akarta adni egyetlen leányának: védte, óvta és nagyon szerette őt. Nehéz élete volt, de szerette a munkáját, az autóvillanyyszerelést. Nyugdíjba vonulása után is munkálkodott: dolgokat megjavított, másoknak is szívesen segített. Szeretett harmoniumon játszani az imaházban, otthon is órákat gyakorolt elektromos orgonáján, vigaszt és örömet talált kedvenc énekeiben. Gyakran az Ároni áldást idézte, és imával bocsátotta gyermekét útjára...”

A temetőben rövid búcsúztató, ének és ima után a koporsót a sírba helyezték. Hihetetlen, hogy elment az én drága

édesapám. Sok-sok szeretettel gondol rá gyermeke Ildikó, testvérei: Balla Ferenc és Halmágyi Sándorné, sógorai, rokonai és barátai az Egyesült Államokban, Romániában és Ausztráliában. „A szeretet soha el nem fogy” (1Kor 13:8), viszontlátásra a mennyben. (**Dr. Ildikó Balla**)

A múlt év december 16-án, 89 éves korában elhunyt **Zágóni Rezső**, a chicagói magyar baptista gyülekezet tagja. A temetést megelőző péntek este, 21-én, a ravatalozóban emlékező istentiszteletet tartott a család és a gyülekezet. Müller János felolvasta a nekrológot, az unokák, Abby és Erika megosztották emlékeiket, Demeter András is felidézte élményeit. Kulcsár Sándor gyülekezetvezető Zágóni tv. hűséges szolgálatáról és példás életéről szólt. Lukács János lp. a 2Tim 4:6-8 alapján adott át igei üzenetet, végül Torma János ny. lp. imádkozott. Szombat délelőtt a temetési istentisztelet a tengeren túlról érkezett részvételével felolvasásával kezdődött, alkalmi verset Szűcs Anikó mondott. A 2Tim 4:6-8 és a Jel 7:13-17 alapján Lukács János lp. az elköltözött példájának a követésére buzdította a hátramaradt családot és gyülekezetet. Az énekkar Szabó József vezényletével szolgált.

A sírkertben a lelkipásztor felolvasta a Zsolt 73: 23-26-ot: „De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségbe fogadsz”.

Az elköltözöttet gyászolja lánya Évike, veje Szabó István, unokái, valamint a kiterjedt rokonság.

Zágóni Rezső a székelyföldi Kovásznán született 1924. nov. 3-án. Kézdivásárhelyen géplakatos mesterséget tanult, majd Budapestre, a repülőgépgyárba ment dolgozni. A háború kitörésekor behívták a határőrezredhez. Az orosz betöréskor megsebesült, gyógykezelése után szökve ment haza Kovásznára. A brassói Sovrom traktorgyárban dolgozott nyugdíjazásáig. Munkásként, majd osztályvezetőként magyar, német és román munkatársai között népszerű és megbecsült szakemberként volt ismert. A brassói magyar baptista gyülekezetbe „élő kő”-ként épült be. Ilonka István lelkipásztorral és Józsa Istvánnal szervezték meg az új imaház építését. 1951. június 24-én feleségül vette a baróti Józsa Ilonkát. Gyermeük nem született, felesége testvérhúgától, Irénkétől fogadták örökbe Évikét, akit szülői gyöngédséggel neveltek. Újszülött unokájukat meglátni 1986. decemberében érkeztek meg Amerikába. Letelepdedtek, majd amerikai állampolgárok lettek. A gyülekezet 1992. május 25-én presbiterré avatta. Az utóbbi időben betegségekkel küzdött, 62 év házasság után feleségét is el kellett kísérnie utolsó útjára – az ő elköltözése előtt alig négy hónappal.

(**Lukács János és Szabó István közlése alapján.**)

HIRDETÉSEK

Kiegészítés – a Hargita Táborhoz érkezett még a következő gyülekezetektől támogatás: Belényes 400 Ron, Gálospetri 300, Kisfűlpös 150, Sepsibüksád 150, Sepsiszentgyörgy 300, Tarcsa 352. Köszönetet szeretnénk mondani mindazoknak, akik adakoztak. Az Úr jutalmazza meg mindenkiné az áldozatvállalását. **Joó Zoltán és Erika**

Köszönetnyilvánítás – A Szeretet márciusi számában hálás szívvel mondtunk köszönetet azoknak, akik az őszi hálaadónapi gyűjtéssel támogatták a lelkipásztori lakás megvásárlását. A lap 2. oldalán közölt lista úgy teljes, ha benne foglaltatik a szilágy-nagyfalui gyülekezet 1000 lejes adománya is. **Szeretettel: az Arad-belvárosi magyar baptista gyülekezet**

Bibliák rendelhetők! Többek között a nagyon nagy, A4-es méretű (szószéki) Károli Biblia, ára 84 RON (nagyobb mennyiségénél kedvezmény kapható). **Üdvözlettel: Molnár Áron**, www.biblii.net; e-mail: moltrans@yahoo.com; tel. 0754200020; 0735787688.

Az Úr Jézus csodásan nyitott ajtókat!

Az elmúlt hónapokban hallottam a margittai Dombi Mátyásról (15), és arról a csodáról, amit átélt az Úrral. Minden ilyen történet csak azt erősíti meg bennem, milyen hatalmas a mi Istenünk. Bár a világ sokszor szenzációhajászként keresi az ilyen történeteket, nekünk, hívőknek egy újabb bizonyíték Isten mellett, és arra késztet, hogy dicsőítsük Őt! Ezért megkértem Mátyást, írja le, milyen próbák érték, és hogyan tapasztalta meg mindezekben az Úr közelségét. (Gere Leona)

Hála az Úrnak, hívő családba születtem, és kicsi koromtól fogva vittek a gyülekezetbe. 2009 nyarán megtértem és 2012. június 24-én testvéreimmel együtt bemezttem.

A betegségem 2009 szeptemberében derült ki, az iskolában összeestem, de pillanatok múltával már nem volt semmi bajom. Elmentünk Margittán az orvoshoz, ahol azt tanácsolták, hogy menjünk el Nagyváradra, mivel azt gondolják, a jobb térdem rákos. Ebben kételkedtünk, de két hét múltával megint elkezdett fájni a lábam annyira, hogy nem tudtam ráállni három napig. Nagyváradon a vizsgálatok alapján biztosan állították, hogy daganat van a térd és a térd fölötti részben, és a következő napon már meg is akartak műteni. Ezt nem engedték, azt mondván, hogy elmegyünk más orvoshoz is. A diagnózis megviselt, nem tudtam elfogadni, hogy rákos a lábam, és az akkori estét imádságban töltöttem. Elmentünk Debrecenbe is, ahol megerősítették a váradi eredményt, ami nagyon elkeserített.

A következőkben az Úr Jézus csodásan nyitott ajtókat. Édesapám megszerezte egy kolozsvári híres orvosnak a számát. Soron kívül fogadott bennünket (akinek legalább három hónappal előre be kell jelentkezni), és a vizsgálatok után azt tanácsolta, hogy menjünk külföldre, mert itt Romániában csak levágják a lábamat. Nagyon elkeseredtem, szüleim próbáltak vigasztalni, ami nem nagyon sikerült.

Magyarországon többen is beszélünk, majd az egyik budapesti orvos elvállalta, hogy megműt, ha előbb kemoterápiát csinálunk. Eközben az Úr kirendelt orvost Bécsben is, ott is ugyanilyen feltétellel. A kemoterápiát Debrecenben kaptam. Ez idő alatt sok ígét adott az Úr és sok testvér látogatásával erősített, bátorított. Megtudtam, több helyen is adományt gyűjtöttek, hogy ezzel is segítsenek, és sokan imádkoznak értem Romániában és szerte a világon. A kemoterápia idején csak keveset voltam otthon, december végén engedtek haza a debreceni kórházból.

Itthon egyik este éreztem, hogy megreccsen a térdkalácsom. Azután roppant fájdalmaim lettek, és az erős csillapítók hatására nem ismertem fel szüleimet. A fájdalmak között kísérteni kezdett az ördög, hogy végezzek az életemmel, de akkor az Úr eszembe juttatta azt, hogy én az Ő gyermeke vagyok, és a mennybe akarok jutni. Jó volt az is, hogy jött mindig

egy-egy vendég is. A budapesti orvos, látva állapotomat, nem vállalta a műtétet, de Bécsben azt mondták, hogy elvégzik az operációt. A nagy fájdalmaimat csökkentette Isten, és ennek hála, tovább folytathattam a kemoterápiát.

Az Úr már betegségem előtt az egészségügy élére állította Cseke Attila képviselőt, mint miniszter, és mivel ő margittai származású, így hát sok ügyet szüleim könnyebben tudtak intézni. Bécsben egy segítőkész hívő testvért kaptunk, szállást adott nekünk és más testvérekkel felváltva jöttek a kórházba, már kora reggeltől, hogy fordítsanak nekünk. Tőlük nagyon sok biztatást és támogatást kaptam.

Az első műtétem 2010. márciusában volt. Előtte közölték velem, annak ellenére, hogy kaptam kemoterápiát, igen magas az életveszély. Ekkor nagyon féltem, de az Úr szólt hozzám egy igeverssel, a Zsoltárok 34:20-szal (azóta nem félek a műtétektől). Egy próba protézist ültettek a daganat helyére. Az Úr megőrzött, és elég hamar felépültem.

Hazajöttünk megtudtuk, hogy Váradon is megkaphatom a további kemoterápiát. Majd visszamentünk Bécsbe, hogy beültessék a végleges protézist (amivel még hegyet mászni is mehetek). Ezt követően is folytatnom kellett idehaza a nagyon erős gyógyszeres kezelést. Sajnos, hogy a lábam befertőződött, így nemsokára visszamentünk Bécsbe. Ott azt közölték, hogy csupán 30 %-os esélyem van a túlélésre. Ekkor eléggé összeomlottam és láttam szüleimen is, hogy nagyon féltenek.

Ifjúsági rendezvények 2014-ben

- Április 11-13. Egyetem-ismertető hétvége – Marosvásárhely
- Április 12. Dicsőítő est a Karneol együttesrel – Nagyvárad-Rogériusz
- Május 16-18. Ifjúsági vezetőképítő hétvége – Debrecen, Dorcas tábor
- Augusztus 11-17. Országos ifjúsági tábor – Hargita
- Augusztus 26-28. Keresztyén zenei fesztivál – Köröskisjenő (Kings Land)
- Szeptember 26-28. Országos ifjúsági konferencia – Zilah
- November 29. Emabisz vezetőség-választás – Kolozsvár
- Dec. 30.-január 2. Szilveszter, Hargita tábor

Bővebb információk: www.emabisz.ro és facebook.com/emabisz

A bécsi testvérek többször bejöttek a kórházba, imádkoztunk, hogy a műtét alatt ne történjen semmi baj. Az orvosok azt mondták, 4-5 órás lesz az operáció, de több minden is közbejött, ezért körülbelül kétszer annyi időbe került. A következő napokat az intenzív osztályon töltöttem, a szüleimet csak 10-20 percre engedték be, ez nagyon fájt nekem, mivel addig édesanyám mindig mellettem volt. Az állapotom eléggé ingadozott, de éreztem, hogy az Úr velem van és vigyáz rám. Az orvosok ezen nehéz napok után sem engedtek haza, azt mondván, hogy ha hazamegyek, akkor ott biztosan meghalok. A kezelőorvosom kiharcolta, hogy úgy vegyenek engem mint egy osztrák állampolgárt, hogy ne kelljen naponta óriási összeget fizetni, és még azt is elérte, hogy ott kapjam meg a kemoterápiát is. Tudtuk, hogy az Úr Jézus lágyította meg ennek az orvosnak a szívét. Eközben az Úr kirendelt egy németül tudó testvért, aki állandóan mellettem volt. A kemoterápiák után jött még egy nyolcórás műtét (visszarakták a protézist), ez alkalommal is megőrzött az Úr. Ezek után már csak kisebb műtéteim voltak, ahol nyújtották a lábam.

Sokat gondolkodtam, hogy miért volt ez a próba az életemben? Arra gondoltam, hogy azért, mert másképp kiragadott volna a világ, és nem Istennek, hanem az ördögnek szolgálnék most. Ez a betegség nem csak engem, hanem a családomat sokat formálta. Testvéreim is a betegségem alatt buzduktak fel az Úr Jézus szolgálatára. Ővé legyen a dicsőség mindenért!

DOMBI MÁTYÁS, Margitta

Kiss Adina versei

Kereslek, Uram!

Kereslek, Uram!
Néha kétségbeesetten,
Mint Mária a sírnál.
Néha könnyfátyolon át
Szemlélem dicsőséged.
Máskor bűneim takarnak el téged.

Vágyom, hogy égjen bennem a tűz...
Vágyom, hogy égessen tüzed...
Vágyom, hogy te élj bennem,
Hogy ne legyek haszontalan,
Ki csak akkor keres, ha más kiút nincs.
Uram, nézd, vágyom Rád!

Kereslek, Uram!
S mégis Te vagy, aki újból rám találsz.

(2005. március 24.)

Helyreállítás

Visszatértem újból oda,
Ahonnan elhívott a Mester.
Bús tehetetlenségem visszaűzött.
Erőtlen karom mindhiába
Nyúlt az üres háló után.
Semmi. Semmi. És újból semmi.

Reggel szólt ismét a szelíd hang.
„Vesd ki újra a hálód.”
Kivettem, de kivonni nem bírtam.

Leült mellém ismét csendesen,
És beszélt hozzám, mint régen.
Fájdalmasan hasított szívembe
A kijózanító, szívet átható kérdés:
„Szeretsz-e engem?”
Válaszom kész volt,
– Hisz mindig volt mindenre feleletem,
Még akkor is,
Ha hallgatnom kellett volna.
„Igen, Uram, Te tudod, hogy szeretlek.”
Csak csendben nézett,
És ismét kérdezett,
Újra, és újra...
Megértettem.
Már nem tolongtak a szavak.
Magamba néztem.
Szomorúan kellett ajkamon a szó.
„Uram, Te mindent tudsz.”

Tudod, hogy a vágy, az akarat
Ott van bennem olyan sokszor,
Mégis annyiszor mást teszek.
Sokszor erőtlennek érzem magam,
De köszönöm, hogy megerősítesz.
Köszönöm, hogy újra jössz,
És helyreállítasz,
S habár méltatlan vagyok,
Újra munkát bízol rám.

(2005. március 28.)

HIRDETÉS

Hallottál már a **Cross Studio**-ról?

Egy 3 fős keresztyén csapat, akik menyegzőkön videózhatnak és fotóznak.

Ha menyegzőre készülsz, számíthatsz rájuk a NAGY napon: megörökítik a legszebb pillanatokat.

Bővebb infó az oldalukon: www.cross-studio.tk, www.facebook.com/CrosStudio

CROSS STUDIO

www.cross-studio.tk

MENYEGZŐK VIDEÓZÁSA ÉS FOTÓZÁSA PROFESSZIONÁLIS SZINTEN

A korsót vivő ember

A néhai kolozsvári író, **Marton Lili**, könyvében a szenvedéstörténet egyik névtelen alakját eleveníti meg és hozza kapcsolatba az evangéliumi csodatörténet egyes szereplőivel, majd magával az élő Krisztussal.

Az idő elrabolta ifjúságomat, örömeimet és mindazokat, akik konok és rossz természetem ellenére szerettek. Magánosan, könyvek és emlékek között élek. Különcnek tartanak, vannak, akik tisztelnék, mások gúnyolnak, hiszen mindig kinevetik azt, akit nem értenek meg. Akik ismernek itt szülővárosomban, Jeruzsálemben, „filozófusnak” neveznek. Találóan, mert amint Diogenész, én is egész életemben – kivéve haszontalan és bűnös ifjúságomat – az igazságot kutattam, ugyanolyan igénytelen vagyok testi életemre nézve, mint ő volt. Annál magasabbra szeretne törni szellemem: tudni szeretném, mi az ember, elsősorban ki vagyok én magam, mi a világ, mik a csillagok, mi a létezés, mi a gondolat, mely a tettet teremti? ...

Néhány nappal ezelőtt a kútról jöttem, ahol megmerítettem a korsómat friss vízzel. A rendesnél is kedvetlenebb voltam, s bár ragyogott a nap, nem is láttam a kútnál kacagó asszonyokat és fiatal lányokat, se az épületek és fák napban fürdő szépségét. Az én szívemben sötétség volt, mint az utóbbi években annyiszor. Csak mentem gépiesen, vállamon a teli korsóval, mert – szinte akaratom ellenére – még élni akartam s inni a kút hűs vizéből.

Szokásom szerint annyira gondolatimba mélyedtem, hogy csak sokára vettem észre: két ismeretlen férfi követ. Többször is hátranéztem, s láttam, hogy az egyik világos hajú és szakállú, egészen fiatal, a másik öregebb nála, nehéz testű, komoly arcú, hajában, szakállában már ezüstsálak csillantak meg. Csöndesen, kitartóan jöttek utánam. Ritkán váltottak szót egymással, azt is oly halkán, hogy nem értettem. Előbb azt hittem, véletlenül járnak a nyomomban, s csak később értettem meg: engem követnek rendületlenül. Végül kapunk elé értem – a tágas udvar mélyén laktam könyvekkel zsúfolt odúmban. Kitártam a kaput, beléptem – a két férfi utánam, hallottam szandáljaikat megreccsenni a porban. Feléjük fordultam, s miközben a vizeskorsót még vállamon tartottam, megkérdeztem tőlük:

– Engem követtek? Miért?

Az öregebbik kérdéssel felelt:

– Ugye itt laksz? Ki a házigazdád?

– Az én házigazdám Efraim – feleltem –, ha őt keresitek, megtaláljátok abban a nagy épületben – mutatam arrafelé. – Ismeritek Efraimot?

– Nem – szolt most a fiatal –, de a Mester azt mondta nekünk: menjetek el a városba, és egy ember jó előtökbe, aki egy korsó vizet visz. Kövessétek őt. És ahová bemegy, mondjátok a házigazdájának: a Mester kérdi: hol van az a szállás, ahol megeszem tanítványaimmal a húsvéti bárányt?

Nem tudtam, ki lehet e két egyszerű férfi mestere. Kérges munkáskezük volt, öltözetük is elárulta: szegény emberek. De nem kérdezősködtem. Elvezettem őket Efraimhoz, aki megmutatta nekik a vacsorálóházat, készen berendezve. Ez az épületrész egyetlen nagy tereméből állott, sokan kibérelték lakomára, esküvői ebédek, ünnepségek céljaira. Középen hosszú asztal állt, hatalmas ablakain át csak úgy ömlött be a fény. Szép volt a terem nappal, de még szebb este, mikor a falakba tűzött kandeláberekben láng lobogott. Efraim tisztességes ember volt, ha szerette is a pénzt, sohasem engedte, hogy méltatlan társaság, tivornyázók vagy erkölcstelen hírében állók használják ezt a termet – sokat adott háza jó hírnevére. De honnan tudta e két idegen mestere, hogy engem kell követniük ahhoz, hogy megtalálják a vacsorálóházat?

Ott várakoztam, mialatt megegyeztek, mert különös módon érdekelt a két idegen, akik olyan egyszerűeknek s mégis titokzatosaknak látszottak. Így mikor elbúcsúztak házigazdámtól azzal, hogy majd este visszatérnek, hogy itt fogyasszák el a húsvéti bárányt, a kapuig kísértem őket, s félretéve oktalan gőgömet és tartózkodásomat – hiszen az emberek dolgai nem érdekelnek és nem vagyok kíváncsi természetű –, megkérdeztem tőlük:

– Bocsássatok meg: ki a mesteretek?

A fiatalabbik felelt:

– A názáreti Jézus.

Elmentek. Sokáig álltam ott, s néztem távolodó alakjukat. A porban még ott látszott talpaik nyoma.

Szobámban ültem és gondolkoztam a történetek felől. Ki ne hallott volna Jézusról, erről az új prófétáról Jeruzsálemben? Soha senkiről nem beszélt annyit e város, és soha ellentétesebb hí-

rek és vélemények nem keltek szárnyra senkiről. Titokzatos, hihetetlen dolgokat meséltek róla. S ami a legdöbbenetesebb: olyan hatással volt a maga választotta emberekre – akik közé tartozott ez a kettő is –, hogy mindent s mindenkit elhagyva követik őt, nem törődve családjukkal, munkájukkal, megszokott életükkel, kényelmükkel, mennek utána mintegy varázslatban, csak hogy követhessék és tanításait hallgathassák.

De én nem ismertem, és nem volt a közelemben senki, aki pontosan kifejtette volna, én magam pedig – ugyan sokszor megtehettem volna – nem kerestem meg, hogy hallgassam, annak ellenére, hogy talán közelebb vitt volna az igazsághoz. De nem mentem, valami oktalan gőg tartott vissza. Pedig néhány napja igazán jó alkalom lett volna látni és hallani őt, aki tanítványaival keresztül-kasul járja az országot s nemrég Jeruzsálembé jött, ahol nagy tömeg várta s úgy fogadta, mint egy fejedelmet, pálmaágakat, gallyakat lengetve, hozsannázva.

Türelmetlenül vártam az estét. Ittam a friss vízből, mely korsómban volt, de mégis szomjas maradtam. Mint egész életemben: az igazságra voltam gyötrően szomjas, s megmagyarázhatatlan módon éreztem, hogy az oly közel van hozzám, akár a felénk siető alkonyat.

Jeruzsálem fehér házfalain megtörték a nap sugarai, majd hirtelen, mint ha a sötétség megtámadta és elnyelte volna a fényt, megérkezett az este.

A tágas udvaron várakoztam szinte legyőzhetetlen izgalommal. S mikor már alig győztem csillapítani türelmetlenségemet – megérkeztek. Halkan beszélgetve jöttek – megszámoaltam őket, tizenhároman voltak. Bár gyűlölöm a tolokódásokat s irtódom azoktól, akik meglesik idegen életek titkát – odahúzódtam az ajtóhoz, leheveredtem a küszöb elé, mint valami ételmaradékot leső éhes állat. Szégyelltem, amit tettem, de nem tehettem mást. A belső feszültség szinte remegéssé fokozódott bennem – semmilyen hatalom nem tudott volna most arra kényszeríteni, hogy elmenjek innen, ahol ők, akik itt akarták elfogyasztani a húsvéti bárányt, most összegyűltek...

A korsót vivő ember 1978-ban készült, '96-ban jelent meg a kolozsvári Stúdium kiadó gondozásában, és nem igazán regényesen elbeszélő mű, hanem confessio, vallomás. **Marton Lili** az idén lenne száz éves, '14. dec. 12-én született Budapesten.

Jeruzsálem

Élménybeszámoló a Szentföldről 3.

– Kürti Melinda –

(Folytatás a záróoldaltól)

A Siratófal

A napjainkra megmaradt úgynevezett Siratófal a Heródes által újjáépített második templom külső udvarát határolta nyugatról. A Templom-hegy teraszát tartó falak kőtömbjei több tonna súlyúak. Mielőtt lementünk volna, át kellett kelniünk egy biztonsági kapun (gondolom, így küszöbölik ki az arabok támadásait). A Siratófal egy külön történet. Férfiak és nők külön imádkoznak. Én nem tulajdonítok nagy jelentőséget a tárgyagnak, de különleges élményt lehet ott átélni. Odamentünk, hogy imádkozzunk, elmondjuk kéréseinket. A helynek a hatása alatt nem jött előbb semmi csak az, hogy dicsőítsük Istent. Mondták többen is közölünk, hogy szinte érezni lehetett a hely szentségét. Mellettem egy olyan magyarországi lány volt, aki nem tartozott a csoportunkhoz, de egy ismerősével jött velünk, és bár nincs megtérve, de zokogva és felzaklatva jött el a faltól.

A Siratófal után lementünk kis időre a Dávid városához, ahol folynak a régészeti kutatások és a restaurálások. Valójában az utcákba nem lehetett bemenni, egy lelátóról néztünk lefelé a völgybe.

A szívembe zárni

A csoportból senki sem jött haza ugyanabban a lelkiállapotban, mint amiben elment. Mély nyomot hagyott bennünk ez az út. Amikor hazajöttünk, néhányan kérdezték tőlem, hogy tényleg olyan jó hely és tényleg érez ott az ember valami különösét, megfoghatatlant? Erre csak azt tudom mondani, hogy minden az utazón múlik. Mert, amíg egy turista-látványosságként tekintünk Izraelre, csak a romokig, bazárokig és a történelmi épületekig látunk el. De ha nyitott szívvel és szemmel nézünk, akkor megérint ez a kicsi, de annál fontosabb ország, és láthatjuk, hogyan teljesülnek be napról napra a próféciaik. Saját szemünkkel láthattuk, amint a „puszta termőföldre válik“, és hogy Isten folyamatosan összegyűjti az ő népét. Nem szabad elfeledkeznünk arról sem, hogy az utolsó idők nagy történései, harcai ott fognak lezajlani. Az időpontot nem lehet behatárolni, de mindenképpen oda kell figyelni a jelekre, mert

Izrael számunkra egy óramutató is.

Jó lenne úgy a szívembe zárni – többször elmenni, megismerni, mert egy egyszeri alkalommal nem mondhatom azt, hogy az enyém Jeruzsálem –, hogy érezzem magaménak is. Mert bár nem vagyok zsidó, de sok minden történt és indult onnan el, és történni fog majd ezután, ami viszont kihatással lesz mireánk is, keresztyénekre.

Tavaly tavasszal közel háromhetes izraeli kiránduláson vett részt a Kürti házaspár Szentjánosról. Az utazáson Melinda naplót vezetett, Sámuel fotózott. Élményeikről *Hegyek, vizek városok – a Szentföldön* címmel a szeptemberi és októberi Szeretemben számoltak be. Ez a mostani a sorozat befejező része.

Jeruzsálem: balról a városfal, szemközt, a távolban az Olajfák hegye.

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Női csendesnapok május 16-18-án, a Hargita táborban

Tanuljunk együtt: beszélni és (meg)hallgatni!

– mert „*Ideje van a hallgatásnak, és ideje a szólásnak*” (Préd 3,7)

Szeretettel hívunk minden kedves nőt – lányokat és asszonyokat –, gyertek el az élet iskolájának egy „különórájára” a Hargitára! A megkezdett sorozat folytatódik egy újabb olyan témával, ami sokunk számára folyamatos dilemmát jelent, hogy helyesen és idejében tegyük. Ez pedig a beszéd, vagyis a nagy kérdés: szólni vagy nem szólni?!

- Előadó Varga Anikó (Budapest), zenei szolgálat: Menora együttes.
- Részvételi díj: 120 lej. Jelentkezni (akár csoportosan is) Szász Erzsébetnél, a köv. címen: enoszovetseg@gmail.com. A jelentkezés akkor válik érvényessé, amikor a teljes részvételi díjat átutalják a Nőszövetség bankszámlájára: Conventia Bisericilor Crestine Baptiste Maghiare din Romania, RO180TPV220000744582R001.
- Jelentkezési határidő: április 22. (Az első 80 jelentkező kellemes meglepetésre számíthat.) További információkat az Eszter-blogon, illetve a Facebook-on teszünk közzé.

Jeruzsálem

Élménybeszámoló a Szentföldről 3.

– Kürti Melinda –

Felkészítettek minket mondván, hogy mindenki békés szívvel menjen fel Jeruzsálembe, a Szent városba. Imádkoztunk is, meg sokat énekeltünk a buszon, főleg mi, a magyar csoport.

„Jeruzsálemet hegyek veszik körül” – először ezt tapasztaltuk meg, mint amilyennek írja is az ige. Valóban meg kellett kerülnünk a hegyeket, spirálszerűen kanyargott az út, hogy be tudjunk jutni.

Az Olajfák-hegye

Az új részből mi sokat nem láttunk, mert ugye az óváros érdekelt. Először

A Koponyák-hegyének jellegzetes sziklája. Balra lent: Jézus-korabeli olajfa.

felmentünk az Olajfák-hegyére. Magasabbnak képzeltem el. Mivel körülötte más hegyek is vannak, alacsonynak tűnik, meg nem is zöld. Az oldala be van „építve” zsidó sírokkal. Nagyon drága egy sírhely, sokan oda temetkeztek, hogy amikor Jézus majd visszajön, akkor minél közelebb legyenek Jeruzsálemhez.

Az Olajfák hegyéről rálátásunk volt az óvárosra. A vezetőnk magyarázott a templomokról, az araboké nagyobbak és a pompásabbak. Jól látszott a Keleti-kapu, amit az arabok befalaztak, és végig a város fala mellé sírokat tettek (egy zsidó nem érinthet tisztátalan területet, pl. egy arab temetőt, nem járhat ott, és azt gondolják az arabok, hogy ezáltal megaka-

dályozzák Jézus visszajövetelét). Sok mecset van, a minarettekben szólt többször is a felhívás imára.

Láttuk a Dávid-városát, amit folyamatosan restaurálnak, meg régészeti kutatásokat végeznek. A munkálatokba bevonják az ottlakókat is, aki pl. talál egy érmét, leadja a restaurátoroknak, hogy az megmaradjon.

A Gecsemáné-kert

Ott volt közel, az Olajfák-hegye lábánál. Különös, túl sok olajfát nem láttam, volt jó pár nagyon idős, Jézus-korabeli, a többi mind fiatal, nemrég ültetett. A rövid séta alatt érdekes volt felfedezni, hogy innen látszik az Al-Aksza-mecset is, a Templom-hegy, Jeruzsálem történelmi óvárosának déli részén (nem messze az aranykupolás Sziklamecsetről).

A Koponyák-hegye

Itt megmutatták azt a jellegzetes sziklarészt, amelynek mintha lenne két szeme, orra, meg szája, innen kapta a nevét is. Egy ott kiállított képen láthattuk régi formájában, amely mostanra már feltöltődött, azazhogy az út egyre feljebb emelkedett, így a „száj” már nem nagyon, csak a két szem és az orr látszik. Ezen a helyen imádkoztunk, énekeltünk, utána pedig elsétáltunk az egyik feltételezett sírhoz.

Utána bementünk a városba, láttuk a Via Dolorosa-t, nem mentünk rajta végig, csak érintettük egy pontját (óvatosságra intettek, hogy ne szakadjunk el egymástól, mert nem biztonságos hely a turistáknak).

(Folytatás az előző oldalon)

